

[Kim Behnke]

mulighed, at jeg kan vælge at flytte mine forsikringer til et andet forsikringselskab. Men i det øjeblik jeg synes, at den måde, Århus Kommune, hvor jeg bor, forvalter f.eks. dagrenovationen på, er for dårlig, har jeg ingen mulighed for at fravælge den og bede nogle andre om at komme og hente min pose skrald. Jeg er tvunget til at benytte samme leverandør, uanset hvor godt eller hvor dårligt man gør det. Det er dér, problemet er.

Så kan det godt være, at fru Lone Dybkjær synes, vi i Fremskridtspartiet har en sprogbrug, der ikke passer fru Lone Dybkjær. Men det er simpelt hen, fordi vi som udgangspunkt holder med patienterne – hvis det er sygehusvæsenet – som udgangspunkt holder med borgerne, som udgangspunkt holder med skatteyderne, altså dem, der betaler for systemerne, som skal bruge systemerne. Og når borgerne oplever uretfærdigheder og urimeligheder, så føler vi med borgerne, og så bliver vi indignerede. Så får vi en sprogbrug, hvor vi synes, at den slendrian og de fejl, der foregår rundt omkring, bør påpeges.

Når så fru Lone Dybkjær siger: Det hjælper jo ikke noget, for når patienterne ligger på gangene, skyldes det ikke ond vilje hos lægerne og sygeplejerskerne, og man kan bare vælge nogle andre amtsrådspolitikere om 4 år, og sådan noget. Men det er jo heller ikke det, det handler om. Det, det handler om ved denne operation med at lave valgfrihed, er, at tingene bliver prisfastsat, som det f.eks. skete med hjemmehjælpen, hvor man pludselig opdagede, at folk skulle betale 750 kr. for en times hjemmehjælp om ugen. Så sagde man: Nej, det kan ikke passe! Men så længe det var gratis, syntes alle, det var ligegyldigt, hvad det kostede. Det er også meget vigtigt.

Glønborg (KRF):

I Kristeligt Folkeparti sætter vi da også pris på, at borgerne har noget at vælge imellem, når de skal have udført en tjeneste. Jeg vil i al stilfærdighed gøre opmærksom på, at somme tider har borgerne også visse valgmuligheder inden for den offentlige sektor, så en privatisering er altså ikke en absolut forudsætning for, at man kan få valgmuligheder.

Jeg gør også opmærksom på, at visse former for service, som ydes fra den private sektors side, i praksis ikke giver ret mange valgmulig-

heder, så jeg vil nødig, at det at give borgerne valgmulighed skal være lig med at privatisere alt muligt.

Dernæst vil jeg gerne sige, at selve beslutningsforslagsteksten lyder naturligvis meget pæn, og læser man kun den, kan man sige: Nå, jamen det kunne måske være meget rimeligt. Når man så giver sig til at læse indholdet, alle bemærkningerne, så må man sige: Her er mange interessante tanker. Der er da nok noget, som er værd at diskutere, og det kan jo så foregå, når vi er færdige her, i udvalget og i pressen, og hvor vi ellers mødes. Men jeg kan ikke skjule en vis skuffelse, som andre ordførere også har givet udtryk for, over at Fremskridtspartiet stadig væk synes, at man skal lange så meget ud efter den offentlige sektor, som man gør. Den er ikke fejlfri, og derfor kan vi altid snakke om at gøre den bedre. Men vi skal også give den muligheder for at fungere.

Jeg ved ikke, hvilken drøm Fremskridtspartiet har om et samfund, hvad der er Fremskridtspartiets idealsamfund, men jeg kunne måske forestille mig, at et land som USA på en række felter virker mere tilfredsstillende for Fremskridtspartiet end det danske samfund.

Jeg har haft lejlighed til at opholde mig i USA en måneds tid her i efteråret, og naturligvis har man også foruden at gå til FN-generalforsamlingen set sig lidt om og har spurgt sig lidt for om, hvordan hverdagen er for folk i USA. Jeg var også meget interesseret i at spørge lidt om, hvordan hele sundheds- og sygehusvæsenet fungerede, og dér fik jeg at vide, at folk, der kunne betale for det, kunne få en ekstremt perfekt behandling. Men jeg ved også, at mange mennesker ikke fik nogen behandling overhovedet, for de havde ikke råd til at sikre sig, at de kunne få den, når de havde brug for den.

Jeg ved godt, at vi har en masse beklagelser over vores sygehusvæsen herhjemme, men alt taget i betragtning må man nu sige, at det fungerer trods alt.

Og så fik jeg en oplysning, som jeg synes er fantastisk interessant. Jeg fik den mundtligt, men jeg har fået den bekræftet fra andre sider, så jeg tror nok, at tallene er rigtige. Mens vi i Danmark bruger 7 pct. af bruttonationalindkomsten på sygehus- og sundhedssektoren, så bruger man i USA 12 pct. af bruttonationalindkomsten. Så det er jo en dyr omgang at få den-